

Η ζωή είναι δώρο θεόσδοτο και πολύτιμο (**Ιερομόναχος Σάββας Αγιορείτης**)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:kaiomenivatos.blogspot.com

Ρωτήσανε τον Άγιο Παΐσιο, γιατί κάποιιοι που συναντούν δυσκολίες αυτοκτονούν. Και ο Άγιος απάντησε, ότι αιτία είναι ο εγωισμός, ο οποίος οδηγεί στην απελπισία.² Ο διάβολος ψιθυρίζει στο αυτί του ανθρώπου «εν καιρώ θλίψεως» ότι όλα τελείωσαν κι ότι δεν μπορεί να κάνει τίποτε πια για το πρόβλημά του. Αυτό όμως είναι ένα μεγάλο ψέμμα του διαβόλου, που μας πολεμά με το ισχυρότερο όπλο του, την απελπισία! Κι αν ο άνθρωπος δε μπορεί να κάνει τίποτε, μπορεί όμως ο Παντοδύναμος Θεός, που μας διαβεβαίωσε ότι «άνευ εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν»³. Αρκεί, να στραφούμε σ' Αυτόν και θα μας δώσει ό,τι ακριβώς μας χρειάζεται.

Μας καλεί: «δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω υμάς»!⁴ Αυτή είναι μία απλή, εύκολη και συγχρόνως σωτήρια κίνηση που μας σώζει και σ' αυτήν και στην άλλη ζωή. Μ' Αυτόν μπορούμε τα πάντα όπως διακήρυσσε ο μέγας Απόστολος Παύλος: «πάντα ισχύω εν τω ενδυναμούντι με Χριστώ»!⁵

Η επίγεια κοσμική κοινωνία της λατρείας του Μαμωνά στην οποία ζούμε, επιχειρεί συνεχώς να απομακρύνει με κάθε τρόπο και μέσο τον άνθρωπο από τον Επουράνιο Θεό και να τον στρέφει προς τον επίγειο άρχοντά της τον διάβολο. Τον χειραγωγεί, ώστε να γίνει αυτάρκης-αυτείδωλο, όπως έγινε ο Εωσφόρος από έπαρση, αποστατώντας από τον Δημιουργό του, θεωρώντας τον εαυτό του Θεό και χάνοντας τον Παράδεισο. Τον στρέφει σε πρόσκαιρα και υλικά-φθαρτά πράγματα από τα οποία νομίζει ότι θα αντλήσει δύναμη και δόξα-απόλαυση-χαρά. Κατά τον ίδιο τρόπο ο διάβολος παρέσυρε τους Πρωτόπλαστους για την επιθυμία μιας θέωσης χωρίς Θεό, να χάσουν την Εδέμ, την αθανασία και την μακαρία κοινωνία τους με τον Θεό. Ο διάβολος και η δαιμονοκρατούμενη σύγχρονη κοινωνία θέλει τον άνθρωπο ανεξάρτητο (από ό,τι σωτήριο και πνευματικό), αλλά ουσιαστικά εξαρτώμενο από μύρια δεσμά (ανάγκες, επιθυμίες, μέριμνες, φοβίες, πάθη κλπ).

Η ζωή είναι δώρο θεόσδοτο και πολύτιμο. Όσες δυσκολίες και αν συνεπάγεται, εμπεριέχει ανεκτίμητο χρόνο μετανοίας ο οποίος όταν αξιοποιηθεί σωστά οδηγεί στην αιώνια σωτηρία και μακαριότητα! «Τι γαρ ωφελήσει άνθρωπον εάν κερδήση τον κόσμον όλον, και ζημιωθή την ψυχήν αυτού;»⁶

Κι αν όλα σου πηγαίνουν αντίθετα, τι πτοείσαι; Την ψυχή σου προφύλαξε! Αυτήν δεν την χάνεις ποτέ κι από κανένα, παρά μόνο αν την παραδώσεις μόνος σου στην απώλεια!

Όλα έχουν ημερομηνία λήξης και τα δυσάρεστα και τα ευχάριστα. Η ψυχή μονάχα είναι αιώνια!

Ζούμε στην κοιλάδα του κλαυθμώνος όπως λέγει η Αγία Γραφή. Δια πολλών θλίψεων θα περάσουμε στην αιώνια ζωή. Ο Κύριος μας δίδαξε ότι: «στενή η πύλη και τεθλιμμένη η οδός η απάγουσα εις την ζωήν»⁷. Κι αυτό, όχι γιατί ο Θεός είναι τιμωρός, αλλά αντίθετα, γιατί είναι Μέγας Ευεργέτης. «Μακάριοι οι κλαίοντες νυν, ότι γελάσετε»⁸ μας αποκάλυψε. Η δική μας αμαρτωλότητα και χοϊκότητα είναι οι αιτίες των δυσκολιών μας. Τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε αποτελούν υψίστης αγάπης παραχώρηση Θεού, ώστε: α) να καθαρισθεί κάθε ρύπος της ψυχής και του σώματός μας και β) να αποκατασταθεί ο χιτών μας και πάλι στην αρχική αγνή λευκότητά του, να γίνει κατάλληλο ένδυμα του γάμου μας με τον Χριστό, ώστε να έχουμε πρόσωπο να εισέλθουμε εις τον Νυμφώνα Του και να είμαστε για πάντα μαζί Του!

Ο χρυσός περνά από καυτερό καμίνι για να αποδειχθεί η γνησιότητά του και η αξία του. Κι όταν βγεί από αυτό, έχει καθαρισθεί κι αστράφτει περισσότερο από πριν.

Το ίδιο και ο κάθε άνθρωπος. Η πίστη μας και η αγάπη μας προς τον Πλάστη μας,

θα δοκιμασθούν στο καμίνι των θλίψεων για να αποδείξουν την γνησιότητά τους.

Με προσευχή, μετάνοια, εξομολόγηση και τακτικό εκκλησιασμό, το αρχικώς δύσκολο πέρασμα από το καμίνι των θλίψεων, μετατρέπεται από «αδύνατον παρ' ανθρώπους», σε ευάρεστη θυσία αινέσεως προς τον Θεό, αφού «τα αδύνατα παρ' ανθρώπους δυνατά παρά τω Θεώεστί»⁹.

Ο Κύριος θα στεφανώσει αυτόν που δεν γογγύζει όντας μέσα στα προβλήματά του αλλά αντίθετα Τον ευχαριστεί και Τον δοξολογεί. Αυτόν θα τον θεωρήσει ως μάρτυρα τω πνεύματι. Η πρόσκαιρη δυσκολία που ζούμε τώρα, δεν είναι παρά μία αμελητέα σταγόνα σε έναν άπειρο ωκεανό μακαριότητας που μας ετοίμασε ο Πανάγαθος Θεός μας για πάντα! «Το γαρ παραυτίκα ελαφρόν της θλίψεως ημώνκαθ' υπερβολήν εις υπερβολήν αιώνιον βάρος δόξης κατεργάζεται ημίν»¹⁰.

Ας θυμόμαστε τον δίκαιο Ιώβ και την αγία υπομονή του που μακαρίζεται και θα μακαρίζεται ως παράδειγμα προς μίμησιν, σε όλες τις εποχές. Ας θυμόμαστε κάθε δεινό που υπέμεινε και πως τελικά ανταμείφθηκε από τον Θεό ακόμη κι από αυτήν τη ζωή, με πλήρη αποκατάσταση όλων όσων υπέστη και είχε χάσει!

Ο Ιούδας πρόδωσε τον Κύριο, μετεμελήθη αλλά δε μετενόησε. Έκρινε μόνος του εγωιστικά τον εαυτό του ως Θεός κι αυτοκτόνησε χάνοντας τα πάντα! Ένα ταπεινό, εκ καρδίας «συγγνώμη» προς τον Κύριο, θα αρκούσε να σβήσει την απελπισία του και την υπερηφάνεια του, θα αρκούσε να του δώσει κουράγιο και να τον πληρώσει με Θείο Έλεος και τελικώς να σωθεί κι αυτός παραμένοντας μαζί με τους άλλους μαθητές του Χριστού.

Ας μη γίνουμε Ιούδες κι εμείς! Πορευόμενοι ανάμεσα στα δίκαια και άδικα που μας συμβαίνουν, στα εύκολα και δύσκολα, στα ευχάριστα και δυσάρεστα που όλα όμως είναι μέσα στο σωτήριο σχέδιο του Θεού για εμάς και φροντισμένα από τα ίδια Του τα χέρια, ας κράζουμε προς Αυτόν:

Κύριε Ιησού Χριστέ, ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ κι ελέησόν με!

Σε ευχαριστώ Θεέ μου!

Δόξα Σοι ο Θεός πάντων ένεκεν! Αμήν!

Πηγή: dakriametanoias.blogspot.ca